

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobkyně: H.Z.X., s. r. o.**, IČ: 26141957, se sídlem Československé armády 1831/3, Most, proti **žalovanému: Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Horní náměstí 103/2, Opava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 12. 2011, č. j. 2011/83999-421,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 12. 2011, č. j. 2011/83999-421, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 3. 10. 2011, č. j. 27635/11/MO, **s e p r o v a d y řízení z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 19. 12. 2011, č. j. 2011/83999-421, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 3. 10. 2011, č. j. 27635/11/MO. Tímto rozhodnutím úřad práce uložil žalobkyni pokutu ve výši 20.000 Kč za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“),

kterého se žalobkyně dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti, neboť na kontrolované provozovně v Mostě, Československé armády 1831/3, pro ni nejméně dne 3. 6. 2011 vykonávala činnost (stála za barem a obsluhovala) paní M. P., nar. „X“, bez uzavřeného pracovněprávního vztahu či jiné smlouvy. Úřad práce dále žalobkyni uložil povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobkyně se v žalobě rovněž domáhala toho, aby soud zrušil rozhodnutí úřadu práce, případně upustil od uložení pokuty nebo ji podstatně snížil, a aby uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2012 vstoupil v účinnost zákon č. 367/2011 Sb., jímž bylo mimo jiné změněno ustanovení § 125 zákona o zaměstnanosti, které upravuje věcnou působnost orgánů kontroly na úseku zaměstnanosti. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s čl. II bod 16 zákona č. 367/2011 Sb., s § 141 odst. 4 zákona o zaměstnanosti a s § 4 odst. 1 písm. j) bod 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, přešla dne 1. 1. 2012 působnost Ministerstva práce a sociálních věcí na Státní úřad inspekce práce, který tak od počátku soudního řízení v projednávané věci, zahájeného dne 2. 3. 2012, byl žalovaným. Soud proto z úřední povinnosti provedl korekci v označení žalované strany a jednal se Státním úřadem inspekce práce v pozici žalovaného.

V žalobě žalobkyně předeslala, že dne 10. 6. 2011 sepsala s paní M. P. listinu Potvrzení o podrobnostech dohody o provedení práce, kterou spolu uzavřely dne 30. 12. 2010 s výkonem práce počínajícím dne 1. 1. 2011. Na základě této dohody pracovala paní P. u žalobkyně naposledy dne 3. 6. 2011. Současně žalobkyně uvedenou dohodu ukončila a vyplatila paní P. souhrnnou odměnu 5.000 Kč za 50 hodin práce vykonaných od 1. 1. 2011 do 31. 5. 2011, což v potvrzení písemně zaznamenala. Následně obě strany uzavřely novou dohodu o provedení práce s platností od 10. 6. 2011 do konce roku 2011. Žalobkyně podotkla, že paní P. zaměstnávala již v roce 2010, a to opět na základě ústně uzavřené dohody o provedení práce. Práce z této dohody byla provedena v prosinci 2010, zaznamenána v mzdovém listu za rok 2010 a proplacena hotově v lednu 2011. Ke dni 1. 12. 2010 vykazala žalobkyně Finančnímu úřadu v Mostě, že eviduje čtyři zaměstnance, a to spolčovatele H. a Z. brigádnice paní R. a paní P. pracující na dohodu o provedení práce. Hlášení o počtu zaměstnanců bylo finančnímu úřadu podáno dne 24. 2. 2011, tj. dlouho před kontrolou úřadu práce. Žalobkyně připomněla, že také paní Pšeničková ve správním řízení shodně tvrdila, že u žalobkyně vykonávala práce od prosince 2010. Podle žalobkyně dále úředníci úřadu práce mylně považovali jejího zástupce ve správním řízení za jejího účetního a podrobně se jej tázali na poměry ve firmě. Zástupce žalobkyně je však manželem její účetní.

Žalobkyně namítala, že ministerstvo v napadeném rozhodnutí neuvedlo konkrétní znění ani odkazy na ustanovení zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), o která své rozhodnutí opíralo. Ministerstvo podle žalobkyně rovněž nerespektovalo ustanovení zákoníku práce, neboť argumentovalo tím, že pro existenci dohody o provedení práce vyžaduje zákoník práce písemnou formu. Žalobkyně upozornila na to, že tuto podmínku stanovuje § 77 zákoníku práce s účinností od 1. 1. 2011, avšak zkoumaná dohoda o provedení práce byla uzavřena dne 30. 12. 2010. Ministerstvo tudíž podle žalobkyně nevycházelo ze znění zákoníku práce účinného v době sjednání dohody a nepřípustně aplikovalo jeho pozdější znění. Žalobkyně poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2008, publikovaný pod č. 116/2008 Sb., s tím, že v daném případě by se mohlo

jednat nanejvýš o relativní neplatnost dohody o provedení práce, kterou však smluvní strany nikdy nenamítaly.

Podle žalobkyně ministerstvo zcela ignorovalo její vysvětlení uvedené v odvolání a některými jejími argumenty se vůbec nezabývalo. Ministerstvo rovněž bez dalšího odmítlo důkazy formou předložených listin za rok 2010, přestože je Finanční úřad v Mostě podle žalobkyně na výslovnou žádost úřadu práce prověřoval. Žalobkyně doplnila, že dne 13. 9. 2011 se její zástupce zúčastnil jednání s Finančním úřadem v Mostě, kde byla prověřována evidence jejích zaměstnanců v letech 2010 a 2011, zejména pak vykazování dohod o provedení práce. Žalobkyně uvedla, že toto řízení proběhlo pro ni „bez nálezu“. Výsledek dožádaného šetření však správní orgány nezohlednily.

K návrhu na upuštění od sankce žalobkyně poznamenala, že její jednání mělo mizivou společenskou nebezpečnost. Striktní důsledky novely zákoníku práce stanovující od 1. 1. 2011 neplatnost dohody o provedení práce nesjednané v písemné formě byly účinné pouhý rok. Zákoník práce od 1. 1. 2012 uvádí v § 20 nejen možnost dodatečně zhojit vadu formy, ale dokonce omezuje dobu, kdy se lze neplatnosti dovolat, jen na období před vlastním započítáním práce. Žalobkyně uzavřela, že k uložení sankce by při existenci důvodných pochybností o zjištění skutkového stavu nemělo dojít.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že výroky obou rozhodnutí mají oporu v jejich odůvodněních. Právní předpisy jsou v těchto rozhodnutích uváděny ve znění pozdějších předpisů, tj. ve znění platném a účinném v roce 2011. Žalovaný podotkl, že ministerstvo své úvahy podrobně rozvedlo, a dodal, že správní orgán není vázán návrhy účastníků řízení a vždy provede důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Žalobkyně správním orgánům nepředložila závěry Finančního úřadu v Mostě, pouze zmíněné skutečnosti obecně deklarovala v odvolání. Závěry finančního úřadu však podle žalovaného nemohou nic změnit na zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný konstatoval, že úřad práce i ministerstvo se zabývaly nebezpečností jednání žalobkyně. Doplnil, že skutečnost, že změna právní úpravy byla v době spáchání správního deliktu účinná jen šest měsíců, nemůže žalobkyni vyvinít. Žalobkyně měla podle žalovaného dodatečný prostor seznámit se s novelou zákoníku práce a změny z ní vyplývající uvést do praxe.

Žalobkyně v replice uvedla, že žalovaná strana retroaktivně uplatňovala znění zákoníku práce účinné od 1. 1. 2011 na dohodu sjednanou v roce 2010 a nerespektovala nález Ústavního soudu potvrzující pouhou relativní neplatnost vadných úkonů spadajících pod zákoník práce. Žalobkyně zdůraznila, že nelegální práce je práce bez existujícího pracovněprávního vztahu, přičemž mezi žalobkyní a paní P. takový vztah platně existoval již v roce 2010, dohoda byla následně oboustranně naplňována i v roce 2011 a po jejím ukončení došlo k vyplacení a zaúčtování sjednané odměny. Žalobkyně nepředávala své účetní údaje o době odpracované paní P. pravidelně, neboť odměna byla podle dohody splatná až po ukončení smlouvy. Podle žalobkyně novela zákoníku práce účinná od 1. 1. 2011 nezneplatnila existující ústní dohody o provedení práce.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí ministerstva soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, trpělo zásadními vadami ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. Nepřisvědčil však všem žalobním námitkám.

Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se ministerstvo nevypořádalo s některými jejími odvolacími námitkami a neuvedlo konkrétní znění zákoníku práce, ze kterého vycházelo. Taková pochybení soud nezjistil. Ministerstvo v napadeném rozhodnutí reagovalo na všechny odvolací námitky, byť na některé z nich podrobněji a na některé jen stručně, a své úvahy řádně zdůvodnilo. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je současně zřejmé, že ministerstvo aplikovalo jednotlivé právní předpisy, včetně zákoníku práce, v jejich aktuálním znění, tedy ve znění účinném v době kontroly, resp. vydání obou rozhodnutí. Jakkoli mohlo být odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobnější, soud je považuje za přezkoumatelné.

Správním orgánům nelze podle názoru soudu vytýkat ani skutečnost, že nezohlednily závěry šetření Finančního úřadu v Mostě, k němuž podle žalobkyně daly podnět. Finančnímu úřadu totiž nesvědčí povinnost vyrozumět úřad práce nebo ministerstvo o výsledku svého šetření. Bylo tudíž na žalobkyni, aby v průběhu správního řízení předložila listiny obsahující závěry Finančního úřadu v Mostě. To však žalobkyně neučinila, proto nyní nemůže správním orgánům úspěšně vytýkat, že tyto závěry nevzaly v potaz.

Předmětem soudního řízení je přezkum rozhodnutí správních orgánů ve věci uložení pokuty za umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti, podle kterého „*[p]ro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci, pokud fyzická osoba nevykonává práci pro právnickou nebo fyzickou osobu na základě pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy, nejde-li o manžela nebo dítě této fyzické osoby*“.

Žalobkyni bylo kladeno za vinu, že umožnila výkon nelegální práce paní Marii Pšeničkové, a to nejméně v den kontroly 3. 6. 2011. Základním předpokladem pro to, aby se výkon práce paní Pšeničkové pro žalobkyni mohl považovat za nelegální práci, je neexistence pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy. Splnění této podmínky podle názoru soudu obsah správního spisu nikterak nedokládá.

Soud připomíná, že za pracovněprávní vztah je třeba považovat i vztah mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem založený dohodou o provedení práce uzavřenou v ústní formě. Otázka platnosti či neplatnosti takové dohody není z hlediska správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti podstatná. Jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 83/06, publ. pod č. 116/2008 Sb., jímž byla zrušena mimo jiné část § 20 zákoníku práce, zákoník práce je postaven na principu relativní neplatnosti právních úkonů. Ústavní soud uvedl, že „... *nepřispívá k právní a sociální jistotě účastníků základních pracovněprávních vztahů, jestliže některé právní úkony (pracovní smlouvy, jmenování, dohoda o pracovní činnosti a dohoda o provedení práce) jsou z obecné úpravy vyňaty a jejich neplatnost je řešena formou neplatnosti absolutní.*“ Podle názoru Ústavního soudu by uplatnění absolutní neplatnosti právních úkonů směřujících ke vzniku základních pracovněprávních vztahů ve svém důsledku znamenalo aprobaci existence tzv. faktických pracovních vztahů, protože absolutně neplatný právní úkon nemůže platný právní vztah založit. Ústavní soud uzavřel, že „[j]e proto i z hlediska sociální a právní jistoty účastníků třeba ponechat i zde neplatnost relativní; ta na jedné straně umožní účastníkům dovolat se neplatnosti takového právního úkonu, na druhé straně však – není-li neplatnost uplatněna – existuje zde (i přes vady právního úkonu) základní pracovněprávní vztah, který poskytuje jeho účastníkům dostatečnou právní ochranu.“

Pokud by tedy mezi žalobkyní a paní M. P. byla uzavřena dohoda o provedení práce v ústní formě, navzdory zákonnému požadavku na formu písemnou, a žádná ze smluvních stran se této neplatnosti nedovolávala, bylo by nutné dospět k závěru, že pracovněprávní vztah mezi žalobkyní a paní P. existoval. V této souvislosti soud podotýká, že žalobkyně i paní P. shodně tvrdily, že paní P. pro žalobkyni pracuje již od prosince 2010. Zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 2010 neukládal povinnost uzavírat dohody o provedení práce v písemné formě. Tento požadavek zavedl § 77 odst. 1 zákoníku práce teprve od 1. 1. 2011. Podle zmíněného ustanovení platí, že „[d]ohodu o provedení práce nebo dohodu o pracovní činnosti je zaměstnavatel povinen uzavřít písemně, jinak jsou neplatné; jedno vyhotovení této dohody zaměstnavatel vydá zaměstnanci.“ Při neexistenci přechodných ustanovení je podle názoru soudu možné vztáhnout uvedenou povinnost pouze na dohody o provedení práce uzavřené počínaje dnem 1. 1. 2011, nikoli před tímto datem. Pokud žalobkyně skutečně uzavřela s paní P. dohodu o provedení práce dne 30. 12. 2010 v ústní formě, neporušila tím žádné ustanovení zákoníku práce a jedná se o dohodu platnou. V tomto ohledu však správní orgány žádné dokazování neprováděly.

Při zjišťování skutkového stavu vycházely správní orgány především z přílohy protokolu o výsledku kontroly ze dne 27. 6. 2011, která obsahuje vyjádření kontrolované osoby M. P. k dotazům kontrolních pracovníků. Paní P. uvedla a svým podpisem potvrdila, že pro žalobkyni pracuje jako číšnice od prosince 2010 a písemnou dohodu ani jinou smlouvu nemá uzavřenu. Správní orgány dále vycházely z vyjádření zástupce žalobkyně pro správní řízení Ing. P. N., kterého úřad práce dne 6. 6. 2011 požádal o podání informací. Ing. P. N. uvedl a svým podpisem potvrdil, že paní M. P. nezná, tato není vedena jako zaměstnanec žalobkyně.

Soud nesdílí názor správních orgánů, že tímto bylo dostatečně prokázáno spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Z přílohy k protokolu

o výsledku kontroly, ve které je zaznamenáno vyjádření M. P. podané při kontrole dne 3. 6. 2011, totiž podle názoru soudu nelze spolehlivě zjistit, zda se toto vyjádření týká i případné ústní dohody o provedení práce. Paní P. nepochybně potvrdila, že nemá uzavřenu písemnou dohodu ani jinou smlouvu. Z toho však není možné jednoznačně dovodit, že neměla se žalobkyní uzavřenu ústní dohodu o provedení práce. Předně je otázkou, zda se přídavné jméno *písemnou* vztahuje jen k dohodě, nebo také k jiné smlouvě. Dále pak slovní spojení *jinou smlouvu* rozhodně nelze automaticky vykládat tak, že zahrnuje všechno ostatní kromě písemné dohody, tedy i ústní dohodu. Vyjádření M. P. proto podle názoru soudu nedokládá, že mezi ní a žalobkyní v den provedení kontroly 3. 6. 2011 neexistoval pracovní právní vztah.

Závěr o neexistenci pracovní právního vztahu nelze učinit ani z vyjádření Ing. P. N. poskytnutého dne 6. 6. 2011. Soud především zdůrazňuje, že Ing. P. N. vystupoval v řízení jako zástupce žalobkyně na základě plné moci a úřad práce jej nesprávně pokládal za jejího účetního; podle žalovaným nezpochybněného tvrzení žalobkyně je pouze manželem účetní. Jako zástupce žalobkyně a manžel její účetní nemusel být Ing. P. N. dostatečně seznámen se všemi relevantními skutečnostmi a nemusel znát ani paní P. Žalobkyně přitom nebyla povinna okamžitě hlásit každého svého zaměstnance své účetní, natožpak jejímu manželovi. Jeho vyjádření, že paní P. není vedena jako zaměstnanec žalobkyně, ostatně neodpovídá později žalobkyní předloženým písemným dokladům, zejména prohlášení poplatníka daně z příjmů paní M. P. podepsaného pro žalobkyni jako zaměstnavatele na rok 2010 dne 10. 12. 2010 a na rok 2011 dne 7. 1. 2011. Tyto doklady správní orgány při dokazování nevzaly v potaz a vystačily si se shora popsány vyjádřeními M. P. a Ing. P. N., která však neprokazují skutečnosti, jež správní orgány považovaly za prokázané.

Soud uzavírá, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, tj. že mezi žalobkyní a paní M. P. neexistoval minimálně ke dni 3. 6. 2011 pracovní právní vztah, nemá podle názoru soudu dostatečnou oporu ve správním spisu. Tuto skutečnost soud vyhodnotil jako závažnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Správní orgány tím současně porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což představuje závažnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Bylo povinností správních orgánů přinejmenším provést výslech paní M. P., aby odstranily nejasnosti ohledně obsahu jejího vyjádření ze dne 3. 6. 2011, a případně též další důkazní prostředky, aby potvrdily, nebo řádně vyvrátily tvrzení žalobkyně o existenci jejího pracovní právního vztahu s M. P. a jeho konkrétním průběhu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal soud žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Vzhledem k tomu, že důvod zrušení napadeného rozhodnutí se přímo dotýká též prvostupňového rozhodnutí, soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí úřadu práce ze dne 3. 10. 2011. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Na okraj soud poznamenává, že nepřehlédl chybu v datu narození paní M. P. uvedeném v rozhodnutí úřadu práce (8. 8. 1971 namísto 8. 8. 1981). Za situace, kdy byly dány důvody pro zrušení tohoto rozhodnutí, nepovažoval soud za vhodné před vydáním rozsudku vracet spis správním orgánům k provedení opravy.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3.000 Kč, která odpovídá zaplacenému soudnímu poplatku za žalobu. Jiné náklady řízení žalobkyně nahradit nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová